

olleme mollemad kasso saand?" — Kaupmees
tánnas, — jättis wólgnikko keige ta hea nõuga
torni.

Ristminne ja kihlamine ühhel päwal.

Tirolis sündis hiljoti kenna nalli. Üks lest
mees kosis üht tüttarlasi, kes kúl weel „wan-
na tãddi“ wannune ei olnud, agga ommeti
jubba soldatit põlwe arrust wálas olli. Se
hea tüttarlaps — eks nad olle keik head,
senni kui nendel weel meest kaelas polle —
se olli ristmisjes, tühhi teab, mis modi se
olli sündind, nimmeks sanud „Peter“. Mis
modi sedda asja lisutamisse aegas diendadi,
sedda ma ei tea; agga sedda ma tean, et tem-
mast soldatit ei saand. Agga nüüd ta pididi
mehhele sama. Peigmees ja norik lähwad kih-
lamišsele, küsitakse nimmesid. — Hans tah-
hab Petert kossida. — Öppetaja jääb mõtle-
ma: ei se woi õige asji olla! — Iððb kir-
riko ramato lahti, ja mis ta leiab? — Seal
seisab kirjutud: nende ja nende „poeg“ Peter,

agga „tütre“ Peetre nimme polle küsagil. —
Öppetaja ennesegi mõtted láksid selle jures kassi.

Wimaks sai siis asji nenda toimetud, et no-
rik wadderittega káarkambri widi ja seal tedda
„Kadriks“ umberristitadi, ja siis — kihlati.

Geslid wõitsid sõawäe.

Amerika sõas seisid kaks sõa leri wastas-
tikko. Ühhel õdi kippus nago wargfel wišil
üks sõawággi teise peale. Selle sõawáel, mis
rahholiste puhkas, egga mingisuggust kurja
ei odand, olli kolm sadda eselt leriš pak-
ki- ja worikandmišse tarwis. — Kui nüüd
eeslid waenlase tullemiše müddinat ja kab-
binat kuulsid, kiskusid nad ennast kütkest lah-
ti, ja lippama — üks wanna hobboesfel nago
peamees ees, ikka waenlase wasto. Waenlased,
kes õ pimmedal muud arro ei saand, kui kuul-
sid agga hirmus kanget müddinat, mõtlešid,
kes teab kui sure jonega teised nende wasto
tullid, pððrsid taggasi ja andsid jalgele tuld,
mis wáhhá woiš, — játsid eeslittele weel 16
sadda püssi sagiks, mis eeslitte perremehhed